

Conseilspræsidenten:

I Anledning af de fremlagte Endringsforslag skal jeg ganske i Almindelighed bemærke, at enhver Vedtagelse af Endringer i dette Udkast til Danmarks Riges gjennemfete Grundlov af 5te Juni 1849, som nu tvende Gange er vedtaget i Rigsdagen, er eensbetydende med en Forkastelse af hele Forslaget og naturligtvis vil gjøre en grundlovsmæssig ny Forhandling i Rigsdagen saavel som en ny Forhandling med Rigsraadet fornøden. — Hvad det enkelte Punkt angaaer, som den ærede Landsthingsmand her ligeoverfor omtalte, nemlig den foreslaaede nye § 2, skal jeg, endstjøndt jeg ikke egentlig havde isinde at gaae ind paa Detaillen af Spørgsmaalene, svare paa den til mig personlig rettede Forespørgsel, og jeg skal da bemærke, at det første Membrum, som indeholder „Arvesølgen er ubestulende hos Kong Christian den Niendes Mandsslinie“, aldeles ikke er eensbetydende med Arveloven af 31te Juli 1853, ligesom ogsaa det andet Membrum: „Skulde Mandsslinien uddøe, uden at der forud ved Lov er taget hderligere Bestemmelse“ osv. synes at indeholde en Forandring i sidste Membrum af Grundlovsudkastets § 8, hvor der staaer: „Er ved Thronledighed ingen Thronfølger, vælger den forenede Rigsdag en Konge, og fastsætter den fremtidige Arvesølge“. Altsaa, uden Hensyn til den reelle Side af Sagen, kan jeg ikke see, at der vandtes Noget ved en saadan Redaction; thi der staaer: „med en dertil valgt Rigsforstander“, men der staaer slet ikke angivet, hvem der skal vælge Rigsforstanderen.

Schmann:

Da den ærede Forslagsstiller ved Sagens 1ste Behandling antydede de Betænkkeligheder, han havde ved Redactionen af den her omhandlede Paragraph, vil jeg ærlig tilstaae, at hans Ord vare mig fuldkommen uforstaaelige; jeg kunde nemlig ikke skjønne rettere, end at hans Betænkkeligheder reiste sig deraf, at Henviisningen til den bestaaende Thronfølge Lov var indskrænket derved, at man udtrykkelig havde nævnt dens 1ste og 2den Artikel, og det forekom mig, at ligesom denne Forandring, hvori jeg har havt væsentlig Deel, var udsprunget netop af den Tankegang, som det er mig bitterligt, at den ærede Forslags-

stiller deler, og som han nu idag klart har udvirket, saaledes maatte det netop for ham være en Peroligelse, at, idet man henviste til Arvesølge Loven, man da kun udtrykkelig fremhævede de to første Paragrapher, om hvis reale Indhold der jo ikke var Tvivl, og heller ikke i dette Tilfælde er nogen Meningsforskjel s. Er mellem den ærede Forslagsstiller og mig. Man gjorde, hvad man kunde, hvad der under den foreliggende Situation efter min Overbeviisning var det Bæste, man kunde gjøre, nemlig at man ved at ubelade Artikel 3, der støttede sig til Londontractaten, udtrykte, at ligesaa lidt som de Andre, der havde indgaaet denne Tractat, havde ladet sig afholde fra at sønderrive og overtræde den, ligesaa lidt kunde Danmark nu være bunden ved denne Tractat, saavidt den indeholdt Forpligtelser for det. Det er den Tankegang, som den ærede Rigsdagsmand deler, men dertil kommer endnu, hvad den høitærede Conseilspræsident antydede, at der, ligeledes udgaaet fra den samme Tankegang og udgaaet fra de samme Mænd, er indkommet i Loven en Bestemmelse, der udtrykkelig hævder det danske Følk dets Ret til gjennem dets lovlige Repræsentation at disponere over den ledige Throne, altsaa indeholder en Regel, der er lige stik modsat den, der indeholdes i Londontractaten, og som er optagen i Thronfølge Lovens 3die Artikel, hvilken ikke er opretholdt, men tværtimod saavidt slem kunde, er elimineret ved at indskrænke Henviisningen til den første og anden Artikel, og fjernet, saavidt det kunde slem, ved en af os vedtagen Lov, idet Udkastets § 8 indeholder en modsat Regel, som ikke forudsætter nogen Forhandling med fremmede Magter, men kun siger, at det danske Følk skal indtræde i dets naturlige Magtsfylde til at raade over sin Throne, naar der ikke er Noget, som efter den gjældende Lov dertil er arveberettiget. Det vil af de her fortællede anførte Grunde sees, at jeg principielt er aldeles enig med den ærede Forslagsstiller, men kun mener, at det, han har tilfattet, og som ingen kunde Andre, der i denne Henseende staae paa samme Grundlag som han, have været blinde for, da det var den rette Tid, allerede i rette Tid er sleet Fyldest. Det er en Selvfølge, at det Spørgsmaal maatte opstaae, om, naar Lon-